

„Nejdřív květiny a teď nemáš ráda koláčky?“ chce vědět a zkoumá můj zamračený výraz. „Co přijde dál, kořata?“

„Já... Můžeš prostě jít pryč?“

Ušklíbne se. „No, já jsem tu byl první. A když jsme u toho, když jsi dorazila, doslova ses mi vrhla do náručí.“

Mohla bych ho vystrčit z našeho malého hnízdečka nahoře na bedně, ale to by pro něho nemuselo být dost výmluvné. Věnuju mu až příliš sladký úsměv, natáhnu se do svazku květin kolem nás, utrhnu něžný kvítek v barvě alinorské královské safírové modři. Rozvážně mě sleduje.

„Tady.“ Nakloním se a zastrčím mu ho za ucho. „Všechno neužitečné, co tu okolo je, je krásně ozdobené. Nechtěla bych, aby ses cítil odstrčený.“

Jeho ostražitost poleví a jeho rty se znovu stáhnou do toho malého úšklebku. Zdá se, že zná všechnu neplechu tohoto světa, a polovinu sám vymyslel.

Jeho hnědé oči jsou pevně upřené na ty moje a když se špičkami prstů otrhne o jeho vlasy, můj žaludek udělá podivný přemet. To musí být ze slunce.

Oba chvíli sedíme bez hnutí a zíráme jeden na druhého.

„Takže si nejdeš dát svačinku?“ zamumlá a uvolní napětí. Nemůžu se zbavit pocitu, že jsem tuhle přestřelku prohrála, a vůbec nevím proč.

„Na jeden den jsem šlechty viděla až dost.“ Už se dávám do pohybu a připravuju se, že slezu dolů rychlostí, která, pokud k sobě mám být zcela upřímná, trochu naznačuje, že utíkám.

„Doufejme, že je v našem princovi víc, než si myslíš,“ odvětí.

„To pochybuju,“ odseknu – a než dostane šanci odpovědět, seskočím dolů do mezery mezi bednami a protáhnu se jí zpátky.

Mám obrovské nutkání se ohlédnout, ale přinutím se zírat přímo před sebe. Nemám čas o něm přemýšlet. V hlavě mám jen jedinou věc, na které záleží, a ta je zakotvená na konci severního doku.

I kdybych měla přeplavat přístav a vyšplhat se na ni jako pirát, za úsvitu se budu plavit na sever na palubě *Freyi*.

JUDE

*Krčma U Fešáka Jacka
Přístav Naranda, Mellacea*

Dav burácí jako nestvůra, když se oženu a v poslední chvíli se švihnu zápěstím, takže udeřím hranou dlaně namísto kloubů.

Je to podpásovka.

Je mi to jedno.

Ten druhý zavravorá dozadu, plive krev a hlásí faul, davová nestvůra se kolem nás vzdouvá, zatímco já tančím na špičkách a dráždím ho.

Boxerský ring je pod zemí, jediné světlo pochází z luceren pohupujících se u stropu. Můj dlouhý stín se kolébá vedle mě a já čekám, až opět získá rovnováhu, dýchám přerývaně. Na smrtící ránu je ještě brzy – nestvůra chce nejdřív nakrmit, a já se s bušícím tepem a kůží lesklou od potu cítím naprosto naživu. Nanejvýš ochotný jí tu potravu dopřát.

Holou rukou si otře z úst krev, na tváři mu zůstane rudá šmouha, a znovu pozvedne pěst. Tentokrát si mě prohlíží o něco pečlivěji, zkoumá mě bledýma očima.

Jsem o polovinu menší než on, jasně. Ale dvojnásobně rychlejší.

Odhrábnu si vlhké černé vlasy z očí a zpřímá se na něho podívám. To on odvrátí pohled.

Dav kolem nás je jako v mlze, ale stává se z něho *má* nestvůra, tak jako vždycky – hřmí rady i námitky, vykřikuje sázky a volá si o nápoje. Světlo se odráží od sklenic, štiplavý kouř z doutníků se nese ringem a já se znovu vrhám vpřed.

Velikánova pěst proletí děsivou rychlostí a já ucuknu dolů, abych se jí vyhnul, secvaknu zuby a do spánků mi vystřelí bolest. Než se vzpamatuje, rychle se zvednu a využiju chvilky, kdy nemá rovnováhu, abych znovu udeřil, tentokrát ho zasáhnu nad okem, roztrhnu kůži, takže se spustí krev, a burácení nestvůry je ohlušující.

Potřese hlavou jako mokrý pes, snaží se dostat krev z očí. Přitancím k němu, prokličkuju okolo nemotorné rány a udeřím ho pod bradu, hlava mu vyletí dozadu.

Pak mě za ramena popadnou ruce a táhnou mě pryč. Křičím a snažím se ze sevření vymanit, ale prsty se zaryjí hlouběji a já najednou zaznamenám v uchu hlas.

„Jude, dost! Slyšíš mě? Přestaň! Dej si pauzu, než to dokončíš!“

Pomalu svším pěsti a nechám muže, aby mě stáhli dozadu, pryč od vrávorajícího protivníka.

Přestávka, čas na další kolo sázek – čím větší bank, tím větší bude můj podíl –, a pak to s ním můžu skoncovat. Potácí se do svého rohu improvizovaného ringu, kolébá se v páru rukou, které na něho čekají.

„Pokus se ho nesrazit k zemi během prvních deseti vteřin,“ zavrčí mi trenér zezadu do ucha, rukama mě pevně svírá za ramena, jako by mě musel držet, abych se krvelačně nevrhl vpřed. Svírá mě hlavně pro efekt, kvůli sázejícím, ale udržet si zamračený výraz mi nečiní potíže.

Tohle je moje image, to ode mě chtějí. Chladnokrevný zabiják. Kluk ze soukromé školy, který se propadl do stoky, důkaz, že boháči nejsou o nic lepší než oni.

„Slyšel jste, Vaše lordstvo?“ zavrčí znovu trenér.

„Tak mi neříkej,“ zabručím. Tahle část není pravda. Nikdy nebyla.

„Drž se od něj dál, protahuj to,“ trvá na svém muž.

„Myslím, že mu odolám,“ odvětim a nespouštím oči z muže na proti, přestože on se na mě podívat odmítá. Už teď je poražený a oba to víme. „Já mám radši hezčí chlapy.“

Muž se mi zasměje do ucha a někdo mi nabídne ručník, abych si otřel obličej. Nechám hrubou látku na kůži potlačit zvuky i světlo. Někdy, když jsem dost unavený, když na svoje tělo opravdu hodně tlačím, dokážu přestat myslet, přestat cítit, a jenom tak *bjít*. Ta chvíle už se blíží a já po ní toužím s bolestí, která mě nikdy neopouští.

Ale když zvednu hlavu, Dasrielova ohromná postava si razí cestu davem, jako by ani nepostřehl, že tam je. Rukávy má vytažené až k loktům a vystavuje své smaragdově zelené čaroznaky vyryté na kůži, plameny klikatící se kolem sebe a požírající se navzájem.

Odstrčí diváky stranou a nechává jejich rozhořčení za sebou, zatímco se vleče přes prázdný prostor ringu – jako by si ani nevšiml, že probíhá zápas.

Zastaví se přímo přede mnou a zaburácí na pozdrav, na klopě se mu třpytí zdobený červený odznak. „Ruby má pro tebe práci.“

„Ještě neskončil,“ namítne trenér, jeho ruce teď svírají má ramena doopravdy.

„Ruby má práci,“ zopakuje Dasriel, jako by druhý muž ani nepromluvil.

A tak setřesu trenérovo sevření a za barem popadnu svoji košili. Řev nechávám za sebou, zatímco se prodírám namačkanými těly ke schodům. Tohle místo je pro mě únikem. Teď je únikem i pro dav – cítí to napětí na ulicích, ten tmavý mrak hrozící války – a já je právě připravil o jejich rozptýlení. Smůla.

Ani se nesnažím navléct si košili, dokud nevyjdu ven, studený venkovní vzduch mi ochlazuje pot na kůži.

A ani se neohlédnu, když následuju Dasriela ulicí, jednu nestvůru nechávám za sebou a druhé mířím v ústrety.